

Після Жовтневого перевороту і захоплення більшовиками влади в Петрограді, Центральна Рада в Києві 7 листопада 1917 р. оголосила про створення Української народної республіки (УНР). Більшовицькі налаштована частина Всеукраїнського з'їзду Рад робітничих, солдатських і селянських депутатів переїхала з Києва до Харкова, де провела в грудні свій з'їзд, який оголосив Україну Радянською республікою у складі РРФСР.

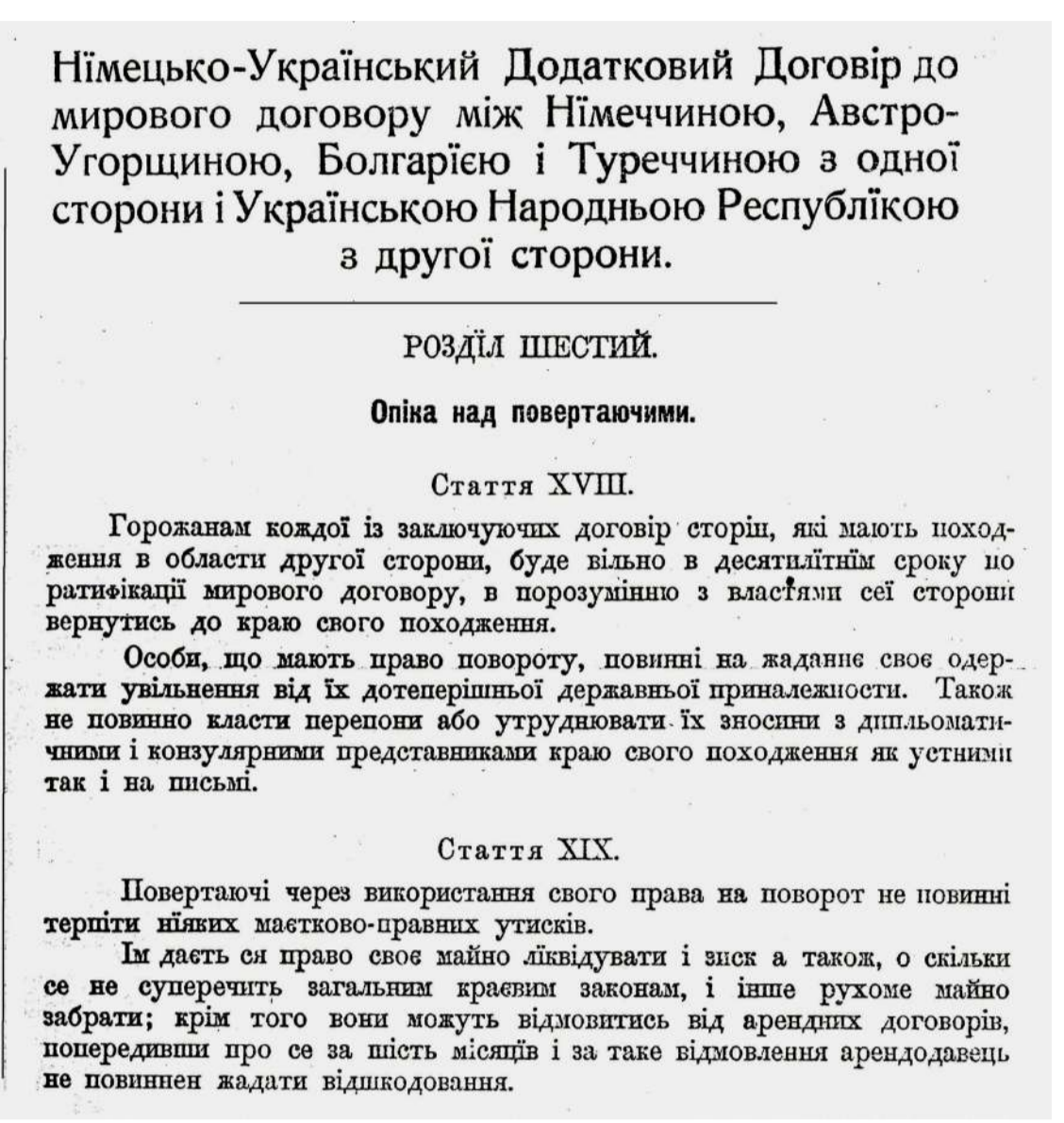
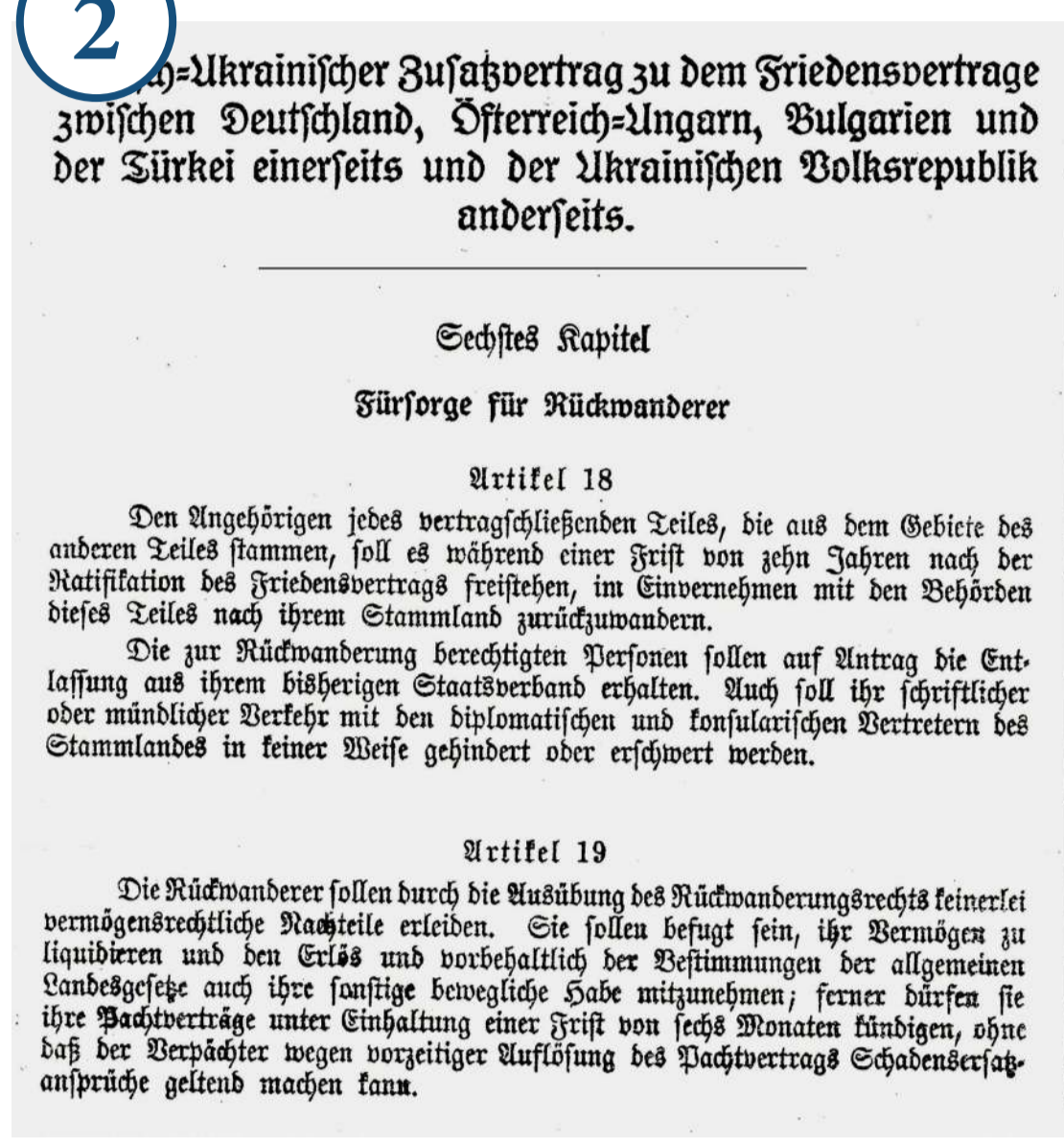
Брест-Литовський мирний договір, укладений Центральною Радою з Німеччиною, Австро-Угорщиною, Болгарією і Туреччиною 9 лютого 1918 р., означав міжнародне визнання суверенітету Української Держави. Повноважним представником гетьмана в Берліні став Федір фон Штейнгель, у якості посла УНР у Берліні його змінив Микола Порш (1919–1920).

У процесі переговорів у Брест-Литовську як експерт брав участь Оттон Ейхельман (1854–1943). Правознавець, фахівець в області державного і міжнародного права, професор Київського університету (1882) і ректор (1908–1913), у 1918 р. він працював у Міністерстві торгівлі та промисловості, потім у МЗС УНР. За часів Директорії – заступник міністра закордонних справ УНР. Автор проектів Статуту МЗС і Конституції УНР. Обґрунтовував права народів колишньої Російської імперії на власну державність.

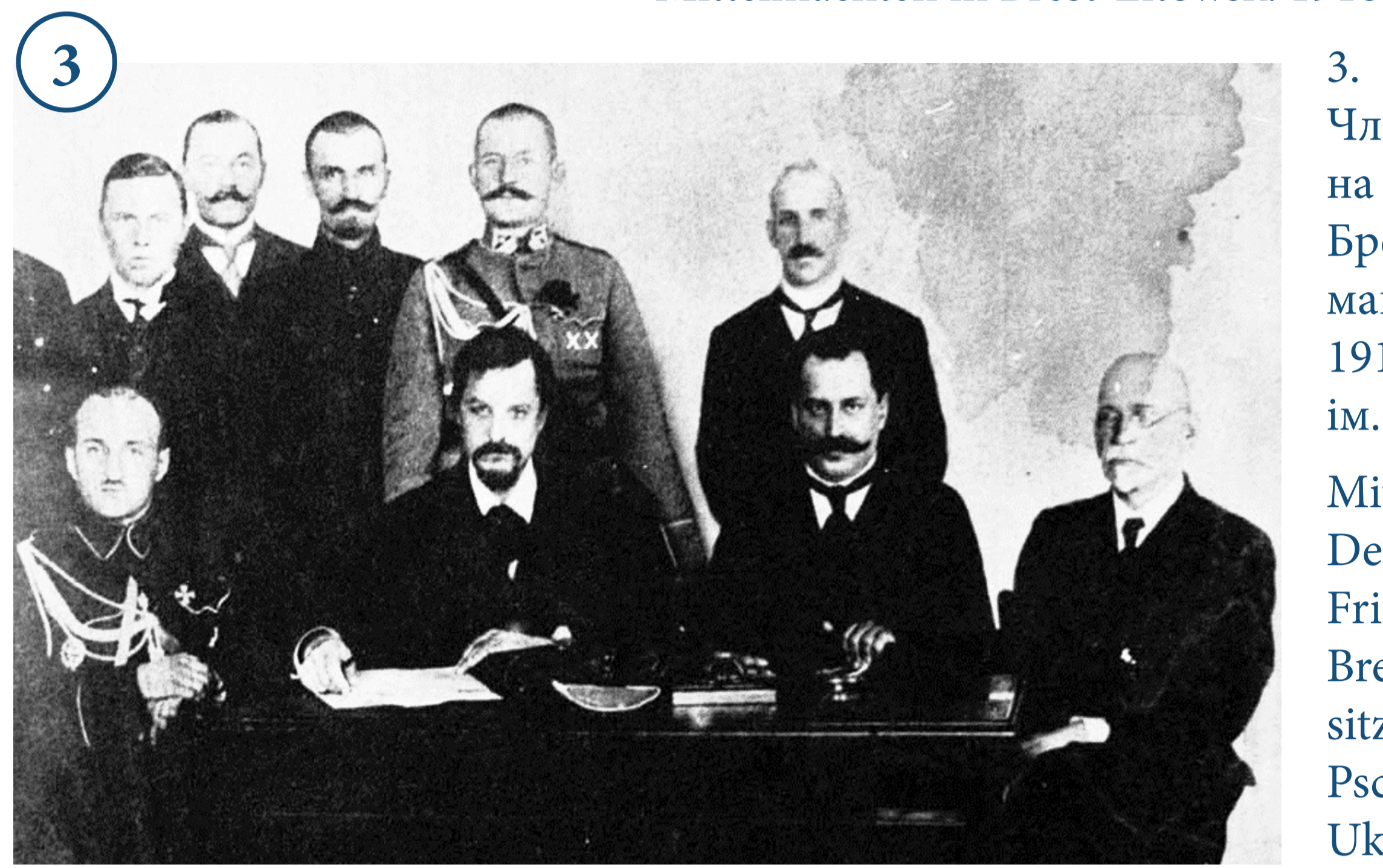
An den Verhandlungen in Brest-Litowsk hat als Experte Otton Eichemann (1854–1943) teilgenommen. Er war Rechtswissenschaftler, Fachmann für Staats- und Völkerrecht, Professor (1882) und Rektor der Universität zu Kiew (1908–1913). 1918 war er im Handels- und Industrieministerium, danach im Außenministerium der UVR tätig. Zur Zeit des Direktoriums war er stellvertretender Außenminister der UVR. Er erarbeitete eine Satzung für das Außenministerium und eine Verfassung für die UVR aus, begründete das Recht der Völker des ehemaligen Russischen Reiches auf eigene Staatlichkeit.

Der Friede mit der Ukraine. Die Schlussitzung in der Stadt v. 9. z. 10. Februar, in der das Friedensprotokoll unterzeichnet wurde. 1. Mitglieder der ukrainischen Delegation bei den Friedensverhandlungen in Brest-Litowsk. O. Eichemann sitzt als erster rechts. 1918. Pschenitschnyj-ZDKFFA der Ukraine.

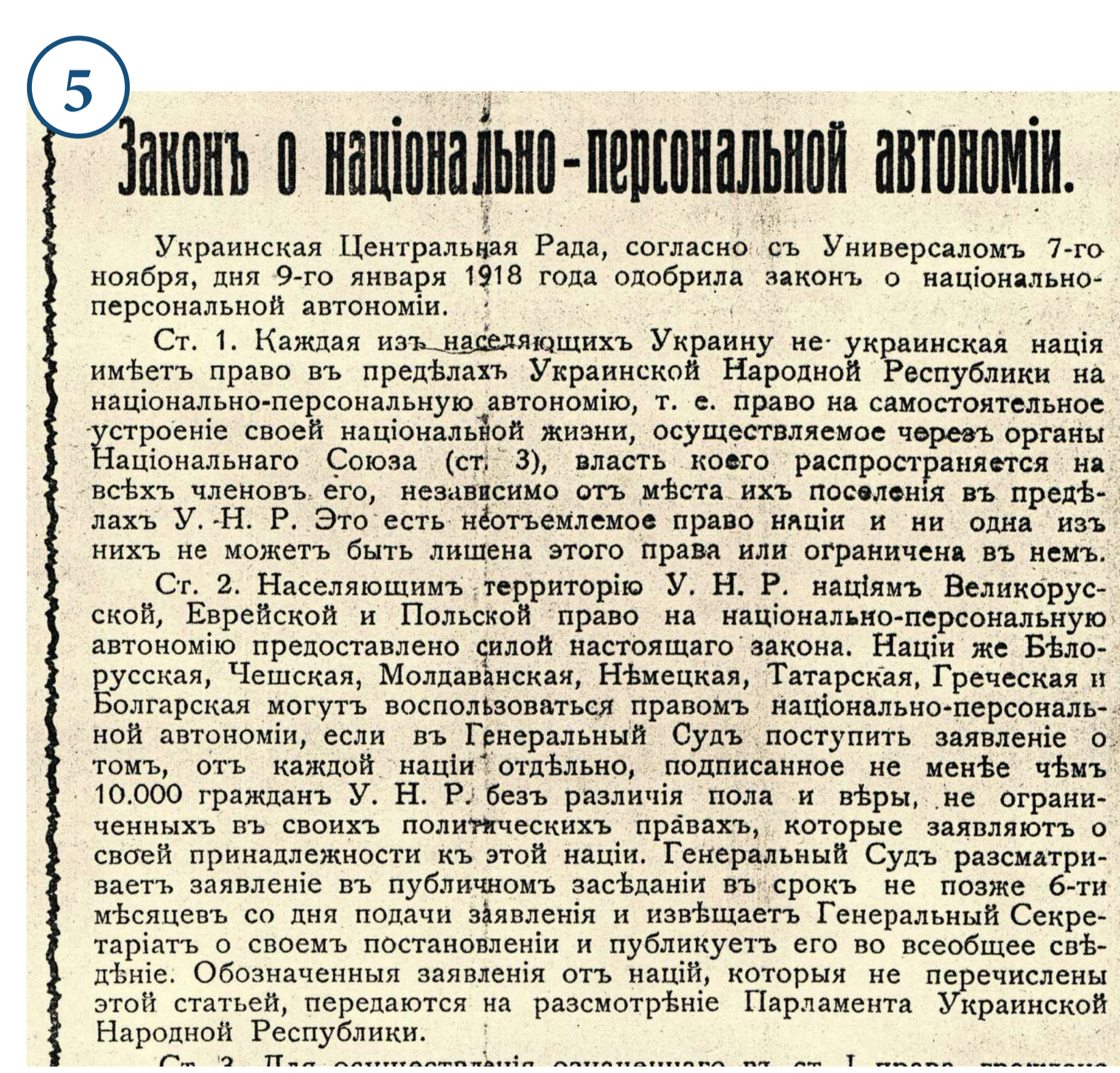
Підписання мирного договору між УНР та Центральними державами у Брест-Литовську. 1918. Unterzeichnung des Friedensvertrags zwischen der UVR und den Mittelmächten in Brest-Litowsk. 1918.

2. Статті німецько-українського додаткового договору, що стосуються права етнічних німців на безперешкодне переселення до Німеччини. 1918. Artikel des deutsch-ukrainischen Zusatzvertrags betreffend das Recht der ethnischen Deutschen auf ungehinderte Rückwanderung nach Deutschland. 1918.

Щоб уникнути подальшої дискримінації етнічних німців, що мала місце в Російській імперії в роки Першої світової війни («ліквідаційні закони»), додаткові договори до мирних договорів з Україною і Росією передбачали для всіх етнічних німців право протягом 10 років безперешкодно, зі збереженням усіх майнових прав, переселитися до Німеччини. Через політичний розвиток це право не було реалізоване.

У 1917 р. багато німців-офіцерів Російської армії, політиків і дипломатів взяли активну участь у створенні української держави. Генерал-майор Олександр Лігнау на початку 1918 р. перевів на українську службу 11-ту піхотну дивізію. З кінця квітня 1918 р. він – другий помічник військового міністра Центральної Ради, потім – Української Держави. З жовтня 1918-го по березень 1919-го командував 7-м Харківським корпусом Армії Української Держави.

Генерал-майор Олександр Акерман влітку 1917 р. брав активну участь в українізації 34-го армійського корпусу генерала Скоропадського, який став 1-м Українським корпусом. У 1918 р. обіймав посаду командувача Державної варті України, з серпня 1918 року – начальника Генерального штабу Української армії.

5. Закон про національно-персональну автономію. 1918. Gesetz über die national-personale Autonomie. 1918.

Генерал-майор Оскар-Густав-Олександр Крігер у 1918 р. був начальником Гетьманської похідної канцелярії. Генерал-лейтенант Григорій Раух у період Гетьманату служив головним уповноваженим при Головному командуванні австро-угорської армії в Одесі.

Генерал-лейтенант Сергій фон Дельвіг з листопада 1917-го по лютий 1918-го – інспектор артилерії Українського Генерального військового штабу, при гетьмані керував організацією управління артилерії в армії Української Держави, з грудня 1918 року – в армії УНР, у 1919 р. – інспектор артилерії армії УНР. Дельвіг проявив себе й на дипломатичній ниві. 21 червня 1919 р. він підписав перемир'я, відновивши демаркаційну лінію між Українською Галицькою армією і польськими військами («лінія Дельвіга»). Був начальником військової місії УНР і повноважним представником УНР у Румунії (1919–1921).

Були серед генералів і вихідці з колоністів. Генерал-майор Олександр Шайбле, який командував 23-м армійським корпусом, у 1918 р. став членом комітету Військового міністерства УНР зі створення української армії, у 1919 р. – начальником Головного управління Генштабу Дієвої армії УНР. Генерал-майор Густав-Адольф Шелль командував 1-ю армійською артилерійською бригадою.

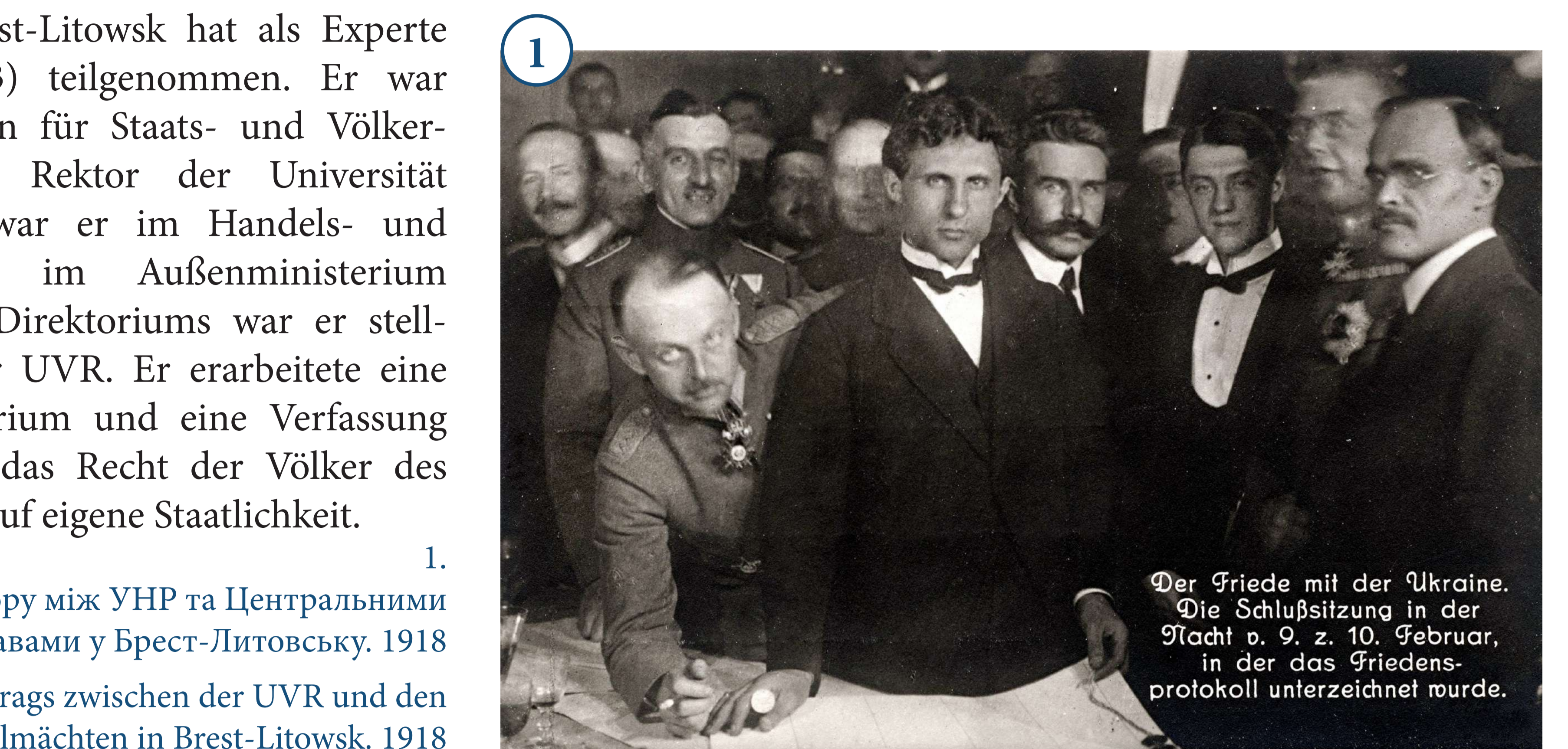
У сфері національної політики закон УНР про національно-персональну автономію (1918) давав етнічним групам можливість зберегти свою ідентичність і рівноправну участь у суспільно-політичному житті.

7. Посол України барон фон Штейнгель (по центру) на похованні вбитого у Києві генерал-фельдмаршала фон Ейхорна у Берліні. 1918. Botschafter der Ukraine Baron v. Steinheil bei der Beerdigung des in Kiew ermordeten Generalfeldmarschalls v. Eichhorn in Berlin. 1918.

Nach dem Oktoberumsturz und der Machteroberung in Petrograd durch die Bolschewiki, hat die Zentralrada am 7. November 1917 in Kiew die Ukrainische Volksrepublik (UVR) ausgerufen. Der bolschewistisch eingestellte Teil des Allukrainischen Rätekongresses der Arbeiter-, Soldaten und Bauerndeputierten wechselte von Kiew nach Charkow, führte dort seinen Kongress durch und proklamierte die Ukraine als Sowjetrepublik im Bestand der RSFSR. Die Bolschewikin Eugenia Bosch, Tochter eines deutschen Siedlers, wurde Sekretärin für innere Angelegenheiten des Zentralen Exekutivkomitees der Sowjetukraine, beteiligte sich aktiv am bewaffneten Kampf gegen die Zentralrada. In Jekaterinoslaw kämpfte Emmanuil Quiring, ein Nachfahre wolgadeutscher Kolonisten, mit Unterstützung der RSDRP aus Moskau um die Errichtung der Sowjetmacht.

Der am 9. Februar 1918 in Brest-Litowsk geschlossene Friedensvertrag zwischen der Zentralrada und Deutschland, Österreich-Ungarn, Bulgarien und der Türkei bedeutete die internationale Anerkennung der Souveränität des Ukrainischen Staates. Bevollmächtigter Vertreter in Berlin zur Zeit des Hetmanats wurde Theodor von Steinheil. Ihm folgte als Botschafter der UVR in Berlin 1919–1920 Nikolai Porsch.

1. Mitglieder der ukrainischen Delegation bei den Friedensverhandlungen in Brest-Litowsk. O. Eichemann sitzt als erster rechts. 1918. Pschenitschnyj-ZDKFFA der Ukraine.

Обітниця на вірність Українській Державі голови Гросс-Лібентальської волосної управи І. Лауера, керівника повстання проти більшовиків у німецьких колоніях під Одесою у 1919 р. Treuschwur dem Ukrainischen Staat des Vorsitzenden der Verwaltung des Amtsbezirks Groß-Liebental J. Lauer, der 1919 den Aufstand gegen die Bolschewiki in den deutschen Kolonien bei Odessa leitete. Oktober 1918.

Um eine weitere Diskriminierung der ethnischen Deutschen, wie es sie im Russischen Reich während des Ersten Weltkrieges („Liquidationsgesetz“) gab, zu vermeiden, wurde in den Zusatzverträgen zu den Friedensverträgen mit der Ukraine und mit Russland für alle ethnischen Deutschen das Recht auf ungehinderte Rückwanderung nach Deutschland, bei Wahrung aller Eigentumsrechte, binnen 10 Jahren vorgesehen. Dieses Recht wurde wegen der politischen Entwicklung nicht realisiert.

1917 haben sich viele deutsche Offiziere der russischen Armee, Politiker und Diplomaten aktiv an der Gründung des ukrainischen Staates beteiligt. Generalmajor Alexander Lignau hat Anfang 1918 die 11. Infanteriedivision in den ukrainischen Dienst überführt. Seit Ende April 1918 war er 2. Gehilfe des Kriegsministers der Zentralrada, danach – des Ukrainischen Staates. Von Oktober 1918 bis März 1919 befehligte er das 7. Charkower Armeekorps des Ukrainischen Staates.

Generalmajor Alexander Ackermann nahm im Sommer 1917 aktiven Anteil an der Ukrainisierung des 34. Armeekorps des Generals Skoropadski, das zum 1. Ukrainischen Corps wurde. 1918 bekleidete er das Amt des Befehlshabers der Staatswache der Ukraine und seit August 1918 des Chefs des Generalstabs der Ukrainischen Armee.

Generalmajor Oskar-Gustav-Alexander Krieger war 1918 Chef der Feldkanzlei des Hetmans. Generalleutnant Grigorij Rauch diente zu Hetmans Zeiten als Oberbevollmächtigter beim Oberkommando der österreichisch-ungarischen Armee in Odessa.

Generalleutnant Sergej von Delwig war von November 1917 bis Februar 1918 Inspekteur der Artillerie des Ukrainischen Generalstabs, unter Hetman Skoropadski leitete er den Aufbau der Artillerieverwaltung der Armee des Ukrainischen Staates, 1919 war er Inspekteur der Artillerie der UVR. Delwig hat sich auch als Diplomat bewährt. Am 21. Juni 1919 hat er einen Waffenstillstand unterzeichnet, mit dem die Demarkationslinie zwischen der Ukrainischen Galizischen Armee und den polnischen Truppen wiederhergestellt wurde („Delwig-Linie“). 1919–1921 war er Chef der Militärmission der UVR und Bevollmächtigter Vertreter der UVR in Rumänien.

Unter den Generalen gab es auch Nachfahren von Kolonisten. Generalmajor Alexander Schaible, Befehlshaber des 23. Armeekorps, wurde 1918 Mitglied des Komitees des Kriegsministeriums der UVR für den Aufbau einer ukrainischen Armee, 1919 – Chef der Hauptverwaltung des Generalstabs des Feldheeres der UVR. Generalmajor Gustav-Adolf Schöll befehligte die 1. Brigade der Armeeartillerie.

Auf dem Gebiet der Nationalitätenpolitik bot das Gesetz der UVR über die national-personale Autonomie (1918) den ethnischen Gruppen die Möglichkeit, ihre Identität zu bewahren und gleichberechtigt am gesellschaftlichen und politischen Leben teil zu nehmen.

8. Члени Директорії УНР і представники командування армії УНР. Генерал О. Шайбле стоїть четвертий справа. Липень 1919 р. Mitglieder des Direktoriums der UVR und Vertreter der Armeebefehlshaber der UVR. General A. Schaible steht als vierter von rechts. Juli 1919.

Friede mit der Ukraine.

Amlich. Brest-Litowsk, 9. Februar 1918.

